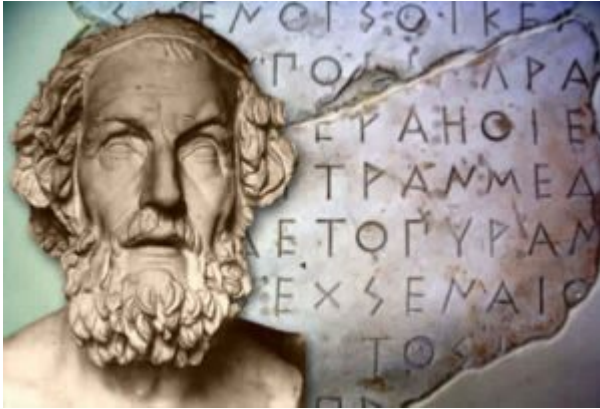

ΟΙ ΠΟΙΗΤΕΣ ΣΗΜΕΡΑ (του Γιώργου Σταματόπουλου)

Όσοι, σήμερα, εξακολουθούν να γράφουν ποίηση ή ασχολούνται παθιασμένα με κάθε είδος λόγου και τέχνης είναι -νομίζω- οι μόνοι που αμφισβητούν τη μετάλλαξη που επιφέρει στον άνθρωπο μια θεωρούμενη ακατανίκητη εξουσία· οι ίδιοι (ή η τέχνη τους) είναι και αυτοί

που αντιστέκονται σε κάθε είδους εξουσία, κυρίως σ' αυτή που κυριαρχεί στις καθημερινές κοινωνικές σχέσεις. Οι υπόλοιποι, φιλελεύθεροι και αριστεροί, απλώς κοκορευόμαστε ότι ο δυτικός πολιτισμός έχει επιτύχει τη νομική και κοινωνική κατοχύρωση της ισότητας και έχει διακηρύξει πανηγυρικά τα οικουμενικά δικαιώματα. Μπα; Γιατί, τότε, συνεχίζονται οι πόλεμοι και οι καταστροφές που αυτοί επιφέρουν; Γιατί δεν επικρατούν η εμπιστοσύνη και η φιλία στις καθημερινές μας συναναστροφές, παρά η καχυποψία, το μίσος και η έχθρα;

Γιατί, ενώ μιλάμε για συλλογικότητες, εξακολουθούμε να καλλιεργούμε το ιεραρχικό και κατακτητικό εγώ και να αδιαφορούμε παγερά για τις τεράστιες ανισότητες, την πείνα, την ανεργία, την αυθαιρεσία των εξουσιών, την εγκληματικότητα και για όλα τα δεινά της ανθρωπότητας, τα οποία όμως (συνταγματικά) δεν υπάρχουν κατά τους ινστρούχτορες (φιλελεύθερους και αριστερούς); Διότι όλα τούτα ωχριούν μπροστά στα βαθιά, πολύ βαθιά, έσχατα στρώματα της ψυχοβιολογικής μας υπόστασης, εκεί που η λογική τα χάνει αντιμετωπίζοντας το άλογο, το ανερμήνευτο, στοιχειακό, αρχέγονο ορμέμφυτο, όπου μόνο η μουσική και ο χορός μπορούν να προσκληθούν (ο έρωτας και η ποίηση, επίσης).

Γι' αυτό λοιδορούνται οι ποιητές και οι καλλιτέχνες. Διότι ψάχνουν σ' αυτά τα βάθη που δυσαρεστούν κάθε νοικοκύρη ιδεών και ομάδες εξουσίας. Γι' αυτό αντιμετωπίζονται με χλεύη και δυσπιστία, γι' αυτό κατηγορούνται εύκολα ως αφελείς, αιθεροβάμονες και λοιπά, όπως π.χ. ως μη πραγματιστές (sic). Αμφιβάλλω βεβαίως εάν όσοι αυτοαποκαλούνται πραγματιστές γνωρίζουν την έννοια, τα προ, κατά και μετά δηλωτικά της.

Ας είναι· οι ποιητές ξέρουν· ας λοιδορούνται και ας πένονται· ας δακτυλοδεικνύονται και ας περιφρονούνται, αυτοί εξακολουθούν να σκάπτουν ένδον γιατί μόνο έτσι έρχεται στην επιφάνεια το φως που απαιτούν η συνύπαρξη, η ελευθερία της βούλησης και της έκφρασης· οι γυμνές -σκληρές και τρυφερές- λέξεις τους αποδιώχνουν τα πηχτά σκότη στα οποία ο νους δεν έχει πρόσβαση. Οι ποιητές προειδοποιούν: εάν δεν φωτιστεί ο άνθρωπος, το αρχέγονο στοιχείο είναι πιθανό να επικρατήσει και τότε όλα είναι πιθανά.

Η προτεσταντική ηθική διαχέεται πολύ εύκολα σήμερα διότι ουδείς γνοιάζεται, σπάνιοι διαβάζουν την περιπέτεια του ανθρώπου, την ιστορία του κι ευάριθμοι επίσης ανησυχούν για το μέλλον της χώρας, της Ευρώπης, της οικουμένης.

Οι ποιητές βάζουν πλάι πλάι το θυμικό και τον στοχασμό· αρθρώνουν την απελευθέρωση, συγκροτούν την ύπαρξη, παρότι αδυνατούν να ανατρέψουν καθεστώτα· μπορούν όμως να διασαλέψουν καθεστωτικές αντιλήψεις. Πατέρας των Ελλήνων ο Όμηρος θεωρείται· ένας ποιητής, όχι ένας πολιτικός. Εκτός αν διαφωνούμε και σ' αυτό. Δεν πάει να διαφωνούμε με όποιον θέλουμε... Εν κατακλείδι: όσο οι άνθρωποι γράφουν ακόμη ποίηση υπάρχει ελπίδα.

Πηγή/φωτογραφία: [Εφημερίδα των Συντακτών, efsyn.gr](http://Eφημερίδα των Συντακτών, efsyn.gr)